

Ο γ. Σίμων Αρβανίτης, Κατοικητήριο της Χάριτος (1/1/1901 - 4/3/1988)

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Ο Γέροντας

Σίμων Αρβανίτης καταγόταν από την Τριάδα Εύβοιας από όπου ο πατέρας του Αθανάσιος Αρβανίτης μετακινήθηκε και εγκαταστάθηκε στο χωριό Κουκουβάουνες Αττικής, την σημερινή Μεταμόρφωση και παντρεύτηκε την μητέρα του Κυριακή. Απέκτησαν τέσσερα αγόρια, τον Ιωάννη, τον Παναγιώτη -τόν αργότερα Γέροντα Σίμωνα- τον Δημήτριο και τον Κωνσταντίνο.

Ο Παναγιώτης γεννήθηκε ανήμερα την Πρωτοχρονιά του 1901 και μεγαλώνοντας βοηθούσε τον πατέρα του κάνοντας διάφορες δουλειές. Όταν έγινε δεκατριών ετών ήταν πλανόδιος μανάβης σηκώνοντας τσουβάλια 80-85 κιλών αδιαμαρτύρητα. Κατά καιρούς εργαζόταν σε περιβόλια, αμπέλια και κτήματα δουλεύοντας σκληρά χωρίς να δυσκολεύεται καθόλου, καθώς η μυική του δύναμη ήταν πολύ μεγάλη. Ο ίδιος έλεγε ότι το τσαπί το έπαιζε στο χέρι όπως μια κοπελίτσα το τοπάκι της. Μόλις σταματούσε να ξεκουραστεί άνοιγε «τό βιβλίο του

Χριστού», όπως έλεγε το Ευαγγέλιο, και μελετούσε. Η αγάπη του για τον Θεό ήταν φωλιασμένη στην καρδιά του από πολύ μικρός.

Ο αδερφός του διηγείται ότι τον Παναγιώτη τον έχαναν το Σάββατο από το σπίτι. Μόλις τελείωνε την δουλειά έφευγε και πήγαινε στα εξωκκλήσια, όπου προσευχόταν και μελετούσε. Γύριζε στο σπίτι την Κυριακή το βράδυ, οπότε και έτρωγε. Έμενε όλο το εικοσιτετράωρο νηστικός. Όταν δεν πήγαινε σε εξωκκλήσι ξυπνούσε όλη την οικογένεια με την πρώτη καμπάνα για τον εκκλησιασμό. Φοβέριζε μάλιστα ότι, όποιον δεν ξυπνούσε αμέσως, θα τον κατάβρεχε με μια κανάτα πού είχε δίπλα του γεμάτη με νερό.

Μοναχική κλήση

Ο Παναγιώτης επισκέφθηκε πολλές φορές το Άγιον Όρος. Μια από αυτές, στα μετέπειτα άγιο ησε από το χέρι

Ο Παναγιώτης

αποφάσισε μαζί με δύο καρδιακούς του φίλους να φύγουν κρυφά από τις οικογένειές τους και να ασκητέψουν. Έτσι το 1925 έφυγαν για την Εύβοια, όπου κλείστηκαν σε μια σπηλιά χωρίς κανένα εφόδιο, ρούχα ή τροφή. Οι φίλοι του δεν άντεξαν παρά δύο μέρες και πήραν την απόφαση να επιστρέψουν στα σπίτια τους.

Ο Παναγιώτης όμως πού άκουσε τα σχέδιά τους έφυγε πριν ξυπνήσουν εκείνοι και πήγε στην Μονή Αγίου Χαραλάμπους στην Λεύκα Αυλωναρίου. Ασκήτευε στην σπηλιά του αγίου Γρηγορίου, όπου πηγάζει αγίασμα και προσευχόταν νύχτα-μέρα. Όταν ο μητροπολίτης πληροφορήθηκε γι' αυτόν από ανθρώπους που πήγαιναν στην σπηλιά για αγίασμα και έμαθε για την αυστηρή του άσκηση, τον αναζήτησε και τον έκανε αμέσως μοναχό στο μοναστήρι του αγίου Χαραλάμπους με το όνομα Σίμων.

Ο π. Σίμων όμως και πάλι κλείστηκε σε μια σπηλιά και δεν έτρωγε τίποτα. Τον εύρισκαν πολλές φορές οι βοσκοί εξαντλημένο από την πείνα, πεσμένο στο έδαφος και τον πήγαιναν στο μοναστήρι, αλλά εκείνος πάλι έφευγε. Ο ίδιος αργότερα έλεγε: «Στην σπηλιά του αγίου Γρηγορίου έπινα ένα ποτήρι του κρασιού αγίασμα μετά την δύση του ηλίου επί τριάντα μέρες. Είχε φύγει όλο το σώμα μου. Ζύγιζα γύρω στα τριάντα κιλά». Τελικά επενέβη ο Μητροπολίτης πού τον υποχρέωσε να μείνει στο μοναστήρι. Διακόνημά του ήταν να καλλιεργεί τους κήπους και με την μεγάλη του σωματική δύναμη εντυπωσίαζε τους πάντες. Όταν εργαζόταν στους κήπους είχε βοηθό του ένα παιδί, το οποίο αρρώστησε βαριά. Όταν το είπαν στον π. Σίμωνα παράτησε το τσαπί και έφυγε για να προσευχηθεί στο βουνό. Δεν προχώρησε όμως πολύ και οι πατέρες του φώναξαν να γυρίσει πίσω, γιατί το παιδί είχε γίνει καλά. Ήταν ένα πρώτο δείγμα της αποτελεσματικότητας της προσευχής του Γέροντα.

Ο μητροπολίτης βλέποντας τις αρετές του τον χειροτόνησε ιερέα παρά τις αντιρρήσεις του το 1936 και τον έστειλε σε διάφορες εκκλησίες για την Θ. Λειτουργία. Ο κ. Δ. Κουλουρίδης διηγείται ότι στο χωριό του το Κληματάρι Ευβοίας έστειλαν συχνά τον π.Σίμωνα για την Θ. Λειτουργία. Τον χειμώνα όμως, το χιόνι ήταν τόσο πυκνό πού τον απέκλειε καταμεσίς του δρόμου. Όταν οι χωρικοί έβλεπαν ότι δεν έχει φτάσει ο ιερέας, τον αναζητούσαν και τον έβρισκαν κάτω από το χιόνι, με τα χέρια ψηλά να προσεύχεται. Όσο και αν ξεπάγιαζε και αν δυσκολευόταν να συνέλθει από το κρύο δεν άφηνε τα χωριά χωρίς Θ. Λειτουργία και πήγαινε πάλι την άλλη Κυριακή παρά τους πάγους και τα χιόνια.

Το 1942 εστάλη στην Μονή Μεταμορφώσεως ως πνευματικός. Εκεί κοντά βρίσκεται το εκκλησάκι των Ταξιαρχών. Το 1943 συνέβη ένα συγκλονιστικό θαύμα την παραμονή των Ταξιαρχών. Είχε μαζευτεί πλήθος κόσμου για την εορτή σε μια εποχή πού όλους τους θέριζε η πείνα λόγω της Κατοχής. Ο Γέροντας, όταν είδε τόσο κόσμο μαζεμένο για την αγρυπνία, είπε να ετοιμάσουν φαγητό. Υπήρχε μόνο ένα τσουβάλι κρεμύδια και έδωσε εντολή να τα καθαρίσουν όλα, ενώ εκείνος άρχισε να προσεύχεται. Ξαφνικά ένας μεγάλος λαγός σαν αρνί κατέβηκε από το βουνό και μπήκε μέσα στο μαγειρείο μόνος του. Έτσι, θαυματουργικά εξασφαλίστηκε τροφή για όλο τον κόσμο και περίσσεψε και για το μοναστήρι.

Το 1946 ο Γέροντας αποφάσισε να φύγει από την Κύμη για την Αθήνα λόγω μεγάλων προβλημάτων με τα μάτια του. Μόλις ανέλαβε καθήκοντα στην ενορία της αγίας Βαρβάρας, αποφάσισε να χτίσει μεγαλύτερο ναό, γιατί ο παλιός δεν χωρούσε όλο τον κόσμο. Συνάντησε πολλές δυσκολίες και μεγάλο πόλεμο λόγω της έλλειψης χρημάτων και συκοφάντησης του έργου. Η ίδια η αγία παρουσιάστηκε στον Γέροντα και του υποσχέθηκε ότι θα τον βοηθήσει. Πράγματι, όταν τα χρήματα τελείωναν βρίσκονταν εντελώς ξαφνικά πρόσωπα πού πρόσφεραν το συγκεκριμένο ποσό πού χρειαζόταν για την συνέχιση των εργασιών. Όταν τελείωσε το έργο υπέβλεπε την παραίτησή του από εφημέριος, γιατί το πρόβλημα με τα μάτια του μεγάλωνε και επιθυμούσε να ιδρύσει δικό του μοναστήρι. Με μεγάλη θλίψη οι ενοριίτες του τον αποχαιρέτησαν, γιατί τον είχαν αγαπήσει και τους είχε σταθεί σαν πατέρα όλα αυτά τα χρόνια.

Κτίτορας της Μονής του Αγίου Παντελεήμονος Πεντέλης

Ύστερα από επίμονη αναζήτηση χώρου για ίδρυση μοναστηριού ο Γέροντας κατέληξε στο εξωκκλήσι του αγίου Παντελεήμονα στην Πεντέλη, πού ανήκε στην Μονή Πετράκη. Αφού εξασφάλισε την συγκατάθεση του ηγουμένου της Μονής Πετράκη Χαράλαμπου Βασιλόπουλου, άρχισε το κτίσιμο ενός κελλιού, ενός αχυρώνα και ενός φούρνου δίπλα στο υπάρχον εκκλησάκι. Όμως ο διάβολος πολέμησε την ίδυση του μοναστηριού. Φανερώθηκε στον Γέροντα και του είπε ότι θα τον πολεμήσει μέχρι τέλους και δεν θα τον αφήσει να στεριώσει το μοναστήρι. Πράγματι οι βοσκοί της περιοχής απείλησαν τον Γέροντα με τις γκλίτσες τους λέγοντας ότι ο τόπος ήταν δικός τους. Η υπόθεση πήγε στο δικαστήριο όπου ο Γέροντας δικαιώθηκε. Τα πνευματικά παιδιά του Γέροντα βοηθούσαν στο σκάψιμο κατά την θεμελίωση της Μονής. Τα υλικά τα κουβαλούσαν με το γαϊδουράκι από μακριά, αφού δρόμος δεν υπήρχε. Και σαν να μην έφτανε αυτό όταν έσκαβαν φυσούσε πάντα τόσο δυνατά πού έφερνε την σκόνη στα μάτια τους. Παρά τις αντιξοότητες το κελλί, ο φούρνος και ο αχυρώνας τελείωσαν και κτίστηκαν και κελλιά για τους μοναχούς πού θα έρθουν, όπως είπε ο Γέροντας, καθώς και

Ξενώνας.

Ο εργολάβος της οικοδομικής δραστηριότητας και συγγενής του Γέροντα, Γιώργος Πανταζής, διηγείται: «Για να κτίσουμε το μοναστήρι είχαμε 50.000 δραχμές. Κάποια στιγμή ήθελα να αφήσω την εργολαβία, γιατί δεν έβρισκα εργάτες. Κανείς δεν ερχόταν να δουλέψει τόσο μακριά. Είδα στον ύπνο μου όμως την αγία Βαρβάρα και μου υποσχέθηκε ότι θα με βοηθήσει εκείνη. Πράγματι το άλλο πρωί μαζεύτηκαν δέκα εργάτες στο σπίτι μου για να δουλέψουν στο μοναστήρι, γιατί είχε πέσει ανεργία στις δουλειές τους». Συνεχίζει ο μαστρο-Γιώργος: «Όταν ρίχναμε την πλάκα και ετοιμάσαμε το μισό αστάρωμα διαπιστώσαμε ότι το νερό τελείωσε. Το παίρναμε από το πηγαδάκι, το οποίο άνοιξε ο Γέροντας σε γούρνα πού έβγαζε ελάχιστο νερό. Εκθέσαμε στον π. Σίμωνα το πρόβλημα και αυτός μάς διαβεβαίωσε ότι αφού φάμε το φαγητό πού είχε

ετοιμαστεί θα έρθει νερό. Και ενώ ήταν καλοκαιρία, όσο τρώγαμε έπιασε δυνατή βροχή και χαλάζι και γέμισε με νερό ένας λάκος δυόμισι μέτρα βάθος. Όταν ολοκληρώθηκε και ο ξενώνας είδα πώς ξόδεψα μόνο 49.500 δραχμές. Τα υλικά τα πλήρωνε ο π. Σίμων και στοίχησαν και αυτά 49.500 δραχμές. Είναι θαύμα πώς τόσο μεγάλο έργο κόστισε τόσο λίγο».

Όταν άρχισε να πηγαίνει πολύς κόσμος άνοιξαν χωράφια γύρω από το μοναστήρι και καλλιεργούσαν διάφορα κηπουρικά για την αδελφότητα, αλλά και τους προσκυνητές. Ο Γέροντας ήταν πολύ φιλόξενος και επέμενε να παίρνουν όλοι κάτι για ευλογία. Και η ευλογία πού είχε το μοναστήρι ήταν θαυμαστή. Τα τρόφιμα δεν έλλειψαν ποτέ. Η μεγάλη διάθεση φιλοξενίας του Γέροντα έγινε αιτία να πλησιάσει πολύς κόσμος το μοναστήρι και να σωθούν πολλές ψυχές. Ο Γέροντας ήθελε να τον πλησιάζουν όλοι, να βοηθάει όλους στις δυσκολίες τους και να τους οδηγεί στον δρόμο της σωτηρίας. Ο Γέροντας Ιάκωβος Τσαλίκης από την Εύβοια εκτιμούσε πολύ τον π. Σίμωνα και επισκέφθηκε το μοναστήρι να πάρει την ευχή του.

Ο π. Ζωσιμάς, μαθητής του Γέροντα Σίμωνα, αναφέρει σε ένα από τα βιβλία του πού έχει γράψει για τον Γέροντα:

«Πολλές φορές ενώ κοιμόμουν κοντά του για να τον προσέχω, επειδή δεν έβλεπε πλέον, τον άκουγα να μιλάει. Όταν τον ρωτούσα με ποιόν μιλούσε μου έλεγε:

- Νομίζεις ότι κοιμάμαι; Πολύς κόσμος έρχεται όλη την νύχτα.

Και άλλη φορά μια κυρία μου είπε ότι το προηγούμενο βράδυ επικαλέστηκε τον Γέροντα για κάποιο πρόβλημά της και εκείνος μπήκε στο σπίτι της, της έδωσε την λύση και χάθηκε. Εγώ της είπα ότι δεν είναι δυνατόν να συνέβη αυτό, γιατί κλειδώνω το κελλί το βράδυ και κρατάω το κλειδί ώστε να αναγκάζεται ο Γέροντας να με ξυπνάει και να τον συνοδεύω έξω για να μην χτυπήσει, αφού δεν βλέπει. Τότε ο Γέροντας φωνάζει από το κελλί του:

- Ζωσιμά, εσύ πές ό,τι θέλεις. Εγώ το βράδυ φεύγω απ' εδώ.

Ένα βράδυ, περασμένα μεσάνυχτα, μου φωνάζει να του φέρω το πετραχήλι. Του το πήγα, το φόρεσε όπως ήταν ξαπλωμένος και άρχισε να προσεύχεται πολλή ώρα. Κατά την μία παρά τέταρτο έφτασε αγριεμένος κάποιος γνωστός μας από την Πεντέλη. Ήταν κυριευμένος από θυμό και φώναζε:

- Θα σκοτώσω άνθρωπο απόψε. Θα κάνω έγκλημα.

Και ο Γέροντας τον έβαλε να σκύψει κάτω από το πετραχήλι για να του διαβάσει την ευχή. Μα ο άλλος διαμαρτυρόταν ότι ήθελε να εξομολογηθεί πρώτα. Και ο

...ει τίποτα, γιατί τα έβλεπε

Κατοικητήριο

της Χάριτος

Πνευματικές νουθεσίες

Ο Γέροντας έλεγε πώς για να είναι ο Θεός μαζί μας, πρέπει να μην στενοχωρούμε κανέναν και να μην κάνουμε παρατηρήσεις σε κανέναν. Συμβούλευε επίσης να αγαπούμε την νηστεία, η οποία αδυνατίζει το σώμα, αλλά κάνει τον ανθρωπο όλο υγεία, δυνατό σαν ατσάλι. Προέτρεπε όλους να έχουν πίστη στον Θεό και να μην ταλαντεύονται καθόλου, γιατί και ο ίδιος ό,τι έχει το έχει με την δύναμη της πίστεως. Έβαζε πάνω από όλα την βοήθεια στους φτωχούς και την δικαιοσύνη.

Θεωρούσε πολύ σημαντικό να μην χάνουμε την ελπίδα όταν δοκιμαζόμαστε και σε όλα να ρωτάμε τον Κύριο «τί θέλεις ποιήσαι με;». Ζητούσε από όλους να είμαστε συγκεντρωμένοι στην εκκλησία, στην καθημερινή μας ζωή να διαβάζουμε βίους αγίων και τον βίο του αγίου της ημέρας. Ιδιαίτερα σύστηνε να διαβάζουμε τον άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. Ήταν αντίθετος στον θυμό και την κατάκριση. Μάλιστα για το θέμα του θυμού είχε κάνει ιδιαίτερο αγώνα και προσευχή ο ίδιος να τον νικήσει. Όταν ήταν δεκαπέντε χρονών, πήγε να κόψει ξύλα παίρνοντας δανεικό τσεκούρι από τον θείο του. Το διάστημα εκείνο προσευχόταν να κόψει τον θυμό. Συνάντησε στο βουνό τον δασοφύλακα, ο οποίος ζήτησε χρήματα για τα ξύλα πού θα έκοβε, αλλά ο Παναγιώτης -αυτό ήταν το κοσμικό όνομα του Γέροντα- δεν είχε μαζί του. Ο δασοφύλακας ζήτησε ως ενέχυρο το τσεκούρι, αλλά ήταν αδύνατο να το αφήσει αφού ήταν του θείου του και μάλιστα το χρειαζόταν πάλι. Τότε ο δασοφύλακας άρχισε να χτυπάει με ένα χοντρό ξύλο τον Παναγιώτη στην πλάτη, ο οποίος προσευχόταν συνεχώς να μην ανταποδώσει τα χτυπήματα, γιατί με την σωματική δύναμη πού είχε θα μπορούσε, όπως ομολογούσε μετά ο Γέροντας, να του κάνει μεγάλο κακό και να καταλήξει στην φυλακή. Παραδόξως δεν ένιωθε πόνο από τα χτυπήματα παρά το γεγονός ότι φορούσε μόνο ένα λεπτό φανελάκι. Όταν ο δασοφύλακας είδε ότι δέχεται αδιαμαρτύρητα τα χτυπήματα συγκινήθηκε, του ζήτησε συγγνώμη και επιπλέον τον βοήθησε να κόψει όσα ξύλα ήθελε. Όταν ο Παναγιώτης επέστρεψε στο σπίτι και κοίταξε την πλάτη του στον καθρέφτη δεν είχε ούτε γρατσουνιά. Από τότε κανένας δεν τον είδε να θυμώνει ποτέ.

«Τελείωσις εν ασθενεία»

Σιγά-σιγά η υγεία του καμπτόταν και η όρασή του χάθηκε, ενώ τα τρία τελευταία χρόνια της ζωής του το μέγεθος της οδύνης και του συνεχούς άλγους τον έκαιγε σαν καμίνι φοβερό. Παρουσιάστηκε πρόβλημα στον προστάτη και εισήχθη στο νοσοκομείο. Επί μια εβδομάδα έβγαζε αίμα και πονούσε φοβερά χωρίς όμως να το δείχνει καθόλου. Εξομολογούσε μάλιστα και διάφορα πνευματικά του παιδιά που έρχονταν γι' αυτόν τον λόγο. Στην συνέχεια χειρουργήθηκε από σκωληκοειδίτιδα

και κήλη. Οι περιπέτειες της υγείας του δεν τελείωσαν.

Προέκυπταν ουρολοιμώξεις, το σώμα του πλήγιασε, είχε αιμορραγίες και όλα αυτά τα υπέμενε αδιαμαρτύρητα. Επειδή οι πόνοι του ήταν αβάστακτοι κρατούσε ένα λαστιχένιο μπαλάκι στην παλάμη του και το έσφιγγε για να μην δείχνει ότι πονάει. Από το σφίξιμο, τελικά, η παλάμη του σάπισε και χρειάστηκε ειδική περιποίηση για να κλείσει η πληγή. Όσο πλησίαζαν οι μέρες προς το τέλος του, μάς προειδοποιούσε για αυτό παίρνοντας την στάση του νεκρού με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος. Στις 4 Μαρτίου 1988 παρέδωσε την αγία του ψυχή στον Κύριο πού τόσο αγάπησε. Η σορός του μεταφέρθηκε στον Ι. Ν. Αγίας Βαρβάρας, την οποία έκτισε και η νεκρώσιμη ακολουθία εψάλη στην Μονή του Αγίου Παντελεήμονα χοροστατούντος του μητροπολίτου πρώην Κεφαλληνίας Προκοπίου. Τότε κατά το «δεύτε τελευταίον ασπασμόν...» πραγματοποιήθηκε ένα τελευταίο αξιοθαύμαστο γεγονός . Όταν πήγε ο μητροπολίτης να τον ασπαστεί, ο Γέροντας του πρότεινε το χέρι και εκείνος το ασπάστηκε. Ο τάφος του βρίσκεται εκεί και αποτελεί πόλο έλξης πολλών ταλαιπωρημένων ψυχών. Πολλοί προσέρχονται με βαθιά πίστη και έχουμε μαρτυρίες πολλών θαυματουργικών επεμβάσεων του Γέροντα σε ποικίλα προβλήματα.